

вѣше левътъ, все още загледанъ въ далечината, къмъ пустинята.

Вървѣше той бавно, несвикналъ, но съ твърда крачка, което съвсѣмъ не приличаше на нервното му тропане въ клѣтката. Дишаше той спокойно, но едва поемаше въздухъ съ разширентиѣ си ноздри. Погледътъ му, както всѣкога, равнодушно се хлъзгаше по непознатата околностъ, като да търсѣше нѣщо въ безкрайната далечина; или, може ѳи. той бѣше вече намѣрилъ това и само си мечтаеше за него като отиваше тамъ? Изъ кжщитѣ — отъ по високитѣ прозорци, бавно и боязливо се показваха глави и ржцѣ съ оржжия. Повечето отъ гражданитѣ мислѣха, че нѣматъ право да умъртвятъ гордостъта на града, но имаше нѣкои, които се готвѣха да му хвърлятъ копие. А левътъ, безъ да обръща глава, вървѣше и сѣкашъ на нищо не обръщаше внимание, даже когато копията се забиваха на улицата, безъ да го наранятъ.

Тамъ, дѣто днесъ се намира Оръ-Санъ-Микеле, тогава не е имало нито днешната църква, нито пѣкъ площада; тамъ е било само една зелена ливадка съ храсте, единъ параклисъ на Богородица и една статуя на Архангелъ. Въ размирно врѣме тамъ обикновено отрѣзвали главитѣ на флорентинскитѣ благородници. А сега тамъ играеха дѣца.

Тѣ не обърнаха внимание на шума и бѣга. Само нѣкои, когато играеха край полянката, бѣха отвлѣчени отъ тѣлпата, безъ да знаятъ какво става тамъ; а срѣдъ полянката се още весело шумѣше купчина дѣца, които нищо и не забѣлѣзваха.

Като видѣ зеленината, левътъ се спрѣ, и погледътъ му се измѣни отеднажъ. Като излѣзе изъ тѣзи диви улици и като стѣпи на меката земя,